

C.O. ROSENIUS
ROMERBREVETS
BUDSKAP

Rom 16, 26-27

26-27: men som nå er blitt åpenbart og ved de profetiske skrifter gjort kjent for alle folkeslag, etter den evige Guds befaling, for å virke troens lydighet - den eneste vise Gud, bare ham tilhører æren ved Jesus Kristus i all evighet. Amen.

men er nå blitt åpenbart ... og gjort kjent. At hemmeligheten nå er blitt kunngjort ved de profetiske skrifter kan oppfattes dels som at når profetiene gikk i oppfyllelse, falt et nytt og klart lys over deres budskap, slik at evangeliets hemmelighet nå ble åpenbart for alle fattige sjeler. Dels kan det gå på det faktum at både Kristus og apostlene alltid belyste og stadfestet sin forkynnelse med profetenes skrifter. Over alt, både når Kristus talte og i apostlenes brever, ser vi at de henviste til Skriften; til Moses og profetene. Særlig overfor jødene var dette et nyttig middel til å overbevise dem om sannheten.

Men Paulus sier videre at hemmeligheten er blitt åpenbart og gjort kjent etter den evige Guds befaling. Dette er en tilføyelse som er full av trøst. Legg merke til at det skjedde "etter den evige Guds befaling"! Det er hans alvorlige vilje at vi skal få del i hans rådslutning, skal få ta imot troen og bli frelst. Hvis vi altså nå gjerne vil vite hva slags holdning den store Gud i himmelen har overfor oss, og hva han til slutt vil gjøre med oss, uverdige syndere, - så hører vi her på nytt at det var "den evige Guds befaling" at det glade budskap skulle forkynnes "for alle folkeslag", "for alle hedningefolk". Dette Jesu Kristi evangelium som forkynner at vi gjennom syndefallet alle sammen ble så fordervet at "ikke ett eneste menneske blir rettferdiggjort for Gud av lovgjerninger" (Gal 2: 16). Men at derfor har så Gud i sin barmhjertighet og visdom fra evighet av gitt oss et annet stedfortredende menneske; den andre Adam. Så vi bare ved hans lydighet skal bli rettferdige. Så vi bare ved troen på ham skal få være fullstendig fri fra lovens dom. Slik at selv mens synden dessverre ennå bor i oss, ja, til og med av og til bryter ut, skal vi likevel være så rene og velbehagelige for Gud som om vi aldri hadde hatt noen synd.

Slik har vi jo hemmeligheten forkynt og åpenbart gjennom Kristi evangelium. Og det har altså skjedd "etter den evige Guds befaling". Det er altså Guds alvorlige vilje at vi skal tro dette, og ha den fred som bør følge en slik nåde. Dette er altså den evige Guds sinnelag overfor oss, ja, overfor "alle folkeslag". Til og med slike mennesker som har sølet seg til i de aller groveste synder og elendighet. Kristi evangelium er etter Guds befaling forkynt for alle folkeslag. Det vil si at det er Guds befaling og klare hensikt at alle folkeslag skal få ta imot det glade budskap. Da Kristus var gitt all makt i himmel og på jord, gav han også sine vitner den samme befalingen: "Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for hele skapningen".

Dette er altså "den evige Guds befaling". Etter sitt vesen er Gud evig. Han var til før alt annet. Han er fra evighet til evighet. Og må derfor være fullkomment uforanderlig. Men da må han også i dag, også i denne stund, ha det samme omsorgsfulle sinnelag som vi ser åpenbart i denne "befalingen". Å, måtte vi da også ta dette til oss, og tro dette! Så ville vi nok også begynne å elske og lovprise ham. Både Skriftens ord og all erfaring vitner om at selv de verste fiender, bare de får vite at Gud er så uendelig nådig, bare de får Åndens lys over dette, så begynner de å elske ham inderlig. De begynner å gråte over sin egen ondskap og ulydighet mot en så nådig Gud og Far. Da vender de om til ham. Nå vil de være hans lydige barn.

Det er på denne måten Gud har villet vinne syndere: Gjennom sin "överflödande" nåde.

Derfor kommer også apostelen straks med denne tilføyelsen:

for å virke troens lydighet. Med "troens lydighet" menes den lydighet at vi tror. For dette er Guds bud i evangeliet: "at vi skal tro på hans Sønn, Jesu Kristi navn". Da blir også følgen lydighet mot hans bud i loven, så vi også "elsker hverandre" (1Joh 3: 23). Ja, slik er de salige fruktene når evangeliets hemmelighet blir åpenbart for oss. Når troens øyne åpnes hos oss så vi ser at vi, på tross av alle våre synder, likevel eier den evige Guds kjærlighet. At han gjennom Sønnens død nå er forsonet og nådig mot oss. Ja, at han aldri vil tilregne oss syndene våre etter loven, når vi tror på Sønnen (kap. 4: 5-8, 5: 6-10, 18-21, 8: 1, 3 m. fl.). Å, når vi får Åndens lys så vi ser og tror dette, da begynner vi å lovprise, opphøye og elske så nådig en Gud.

Troens lydighet fødes altså bare gjennom evangeliet!

Derfor har Gud befalt at evangeliet skulle forkynnes for alle folkeslag.

Den eneste vise Gud, bare ham tilhører æren ved Jesus Kristus i all evighet. Amen. "Den eneste vise Gud". Paulus har tidligere talt mye om Guds kraft til å grunnfeste oss, om hans store nåde og kjærlighet som åpenbares i evangeliet m. m ... Nå minner han oss om ennå en stor, markert og fullkommen egenskap hos Gud; om den dype, guddommelige visdommen. En tilsvarende lovprisning over Guds uutgrunnelige visdom strømmet også ut over apostelens lepper da han var kommet til slutten av brevets første hovedavsnitt, om Guds rådslutning til frelse i Kristi evangelium. Da utbrøt han: "Å, hvilken dybde av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er og hvor uutgrunnelige hans veier! For hvem har kjent Herrens sinn? Eller hvem var hans rådgiver?" (Rom 11: 33-34). "Den eneste vise Gud", sier teksten vår. Alle de mest vise mennesker er bare dårer når det gjelder spørsmålet om hvordan vi blir frelst.

Samtidig som evangeliet er en "snublestein" og en "dårskap" for vår blinde fornuft (1Kor 1: 18-25), er det i virkeligheten en uutgrunnelig visdom som engler gjerne ønsker å se inn i (1Pet 1: 12). Vi ser det også omtalt i Ef 3: 10, at "Guds mangfoldige visdom (i forsoningen, v. 11) nå ved menigheten skulle bli gjort kjent for maktene og myndighetene i den himmelske verden".

Å, må også dette få øke vår glade lovprisning, vår tilbedelse til Gud! Fordi han er den eneste vise, og at dermed vi, som små uforstandige barn, bare får høre og ta imot det han vil si til oss. Får hvile hodet vårt mot hans, den eneste vises, uutgrunnelige rådslutning til vår frelse. Ham, den eneste mektige og eneste vise Gud, være da priset og æret ved Jesus Kristus i evighet!

ved Jesus Kristus sier apostelen. For utelukkende gjennom ham er det Gud kan bli lovprist og avholdt. Det er bare gjennom Kristus Gud er forsonet og full av nåde mot syndere. Utelukkende gjennom ham at skyldige veseners samvittigheter kan komme til fred med Gud. Bare i Kristus og hans forsoning er det Guds uendelige kjærlighet og visdom åpenbarer seg. Og alt dette betyr at det også er bare gjennom Jesus Kristus våre hjerter virkelig kan prise og tilbe Gud. Jesus Kristus er midtpunktet, begynnelsen og slutten i hele Guds evangelium og i alle Guds barns hjerter.

Så er det da også bare gjennom Jesus Kristus alle ære, lovprisning og tilbedelse skal bæres fram for den store og evige Faderen fra alle frelstes hjerter her i livet og i evighet. Og må så også våre hjerter inderlig lovprise ham for alt det vi har i hans navn (dvs. i hans person), - som virkelig er verd all tilbedelse - og for alle hans usigelige gaver til oss syndere! Ja, ham, den eneste allmektige og vise, all barmhjertighets Gud og all trøsts Fader, tilhører æren og lovprisningen nå og i all evighet! Amen.